D·N
4/4 1948

Vår livsfråga i nytt ljus

Försvarsdebatten i Sverige har varit hämmad och oklar på grund av att den militära sakkunskapen mest väja inför de utrikespolitiska problemen. Överbefälhavaren och andra representanter för försvarsmakten har anmärkt vid de avgörande frågorna, men inte gått in på dem. I deras framställningar och uttalanden har två synpunkter ständigt betonats: å ena sidan den oerhörda risken för att Sverige skall bli indraget i ett eventuellt storkrig, å andra sidan omöjligheten att trygga Sveriges självständighet utan hjälp utifrån. I vad mån kan säkerhet vinnas genom ett avtal som tillförsäkrar Sverige sådan hjälp? Vilken är skillnaden i effektivitet mellan en hjälp som är på förhand avtalad och en improviserad aktion till vårt stöd? På dessa och andra frågor har militären däremot i sin självfallna bundenhet av statsmakternas direktiv inte kunnat ingå. Det är ingen överdrift att påstå att av detta skäl hela raden av försvarsutlåtanden kommit att förbigå det mest centrala, de har stannat på tröskeln till en realdiskussion.

Utrikesdebatten har lidit av samma begränsning. Skälen mot en samverkan har framförts i luftfullt rum, det har varit uteslutet att allsidigt bedöma deras bärighet, därför att de militära synpunkterna icke blivit preciserade. Man har sagt att vi får hjälp utifrån, oberoende av varje avtal — men kärnfrågan, om en sådan hjälp har tillräcklig motsvarighet i samma värde som en planlagd hjälp, har inte besvarats. Man har sagt det rakt motsatta — att en hjälp utifrån är osannolik —, men icke diskuterat i vad mån en planläggning på förhand genom sin rent militära betydelse kan förändra detta förhållande. I den luckz som således uppstått mellan försvars- och utrikesdebatt har de tomma fraserna kunnat frodas; det mesta som sagts i ämnet har varit banaliteter av den art som tjänar som skyggelappar mot verkligheten.

De märkliga militära artiklar som Dagens Nyheter under de senaste dagarna haft glädjen att publicera utgör ett första försök att fylla tomrummet och att därmed möjliggöra en samordning och en fördjupning av försvars- och utrikesdebatt. De resevar omedelbart en rad omhuldade, men oklara eller ohållbara föreställningar och ger ny belysning åt omstridda frågor. Hädanefter bör debatten rimligen kunna få en ny prägel av saklighet och allvar; ekvationen har hyfsats. Det gäller vår livsfråga: det är allas skyldighet att söka nå ett på insikt, grundat omdöme.

Det mest uppenbart väsentliga resultat som författaren till dessa artiklar kommer fram till är att en avtalad och planerad hjälpaktion blir ojämförligt snabbare än en improviserad. Om icke förberedelser vidtagits kan flyghjälp nå Sverige tidigast efter 4—5 veckor, vad USA beträffar tvåtgärd först efter 8—9 veckor. Föreligger åter en överenskommelse, kan vi tänkas få militärt stöd efter någon vecka. Betydelsen av denna tidsskillnad behöver knappast understrykas. Det är tillräckligt att erjsera om att Sverige samtidigt icke skulle kunna hålla stånd under den tidrymd som en icke förberedd hjälpaktion skulle kräva — hjälpen skulle i ordets mest egentliga mening komma för sent.

Denna synpunkt är likväl icke den enda, kanske icke ens den viktigaste. En överenskommelse skulle göra det möjligt att effektivisera det svenska försvaret — särskilt genom att vi finge tillgång till nya uppfinningar och ny utrustning — och att stegra värdet av en hjälpaktion genom samordning på skilda områden. Inför ett angreppshot skulle alltså både Sverige och dess tilltänkta hjälpare stå vida starkare än om inga förberedelser skett. Vi skulle ensamma kunna hålla stånd längre, vi skulle få hjälp förtare, och den hjälp vi finge blev av högre kvalitet — det är resonemanget i kortaste sammanfattning.

Något vid sidan av den militärtekniska redogörelsen faller en tankegång som också förtjänar det största beaktande. Om icke hjälp på förhand är avtalad och planlagd, blir det utomordentligt svårt för en eventuell hjälpare att ge oss understöd. Vederbörande stormakter måste då planera en aktion i Sverige som en invasion, de vet att hjälpen, även om den mottas med glädje, blir relativt ineffektiv, och de blir därför benägna att insatta sina krafter på annat håll. "Om inga förberedelser gjorts måste en hjälpaktion i Sverige alltid te sig betydligt mera krävande och riskfylld än om förberedelser vidtagits. Det är då antagligt att disponibla styrkor binds för andra mera vinstgivande krigsskådeplatser." Om däremot kontakt tagits i freds tid . . . kan man våga att i sin krigsplanläggning från början inordna en stödaktion. Genom en gynnsam överenskommelse i freds tid skulle vi för vår del vinna att vi själva visste att vi kunde räkna med stöd, att hjälpen kunde komma fortare och att målsättningen för vår egen krigsmakt kunde ges rimliga proportioner."

För dagen skall till dessa artiklar endast fogas ytterligare två reflexioner. En överenskommelse om samverkan möjliggör en effektivisering av vårt försvar, som består i koncentration till vissa områden i motsats till andra, men den kan icke tas som intäkt till ett försvagande av försvaret. Av ytterste vikt för att vi skall kunna få löfte om hjälp och för att denna hjälp i ett krig skall vara verksam är att vårt eget försvar är starkt nog att bli en väsentlig faktor i kraftmätningen.

I de diskuterade artiklarna talas om samverkan i händelse av krig. Men det kan icke nog starkt betonas att värdet av en planerad samverkan enligt allas mening skall framträda däri att något krig inte kommer till stånd. Då planerna på samverkan kritiseras såsom farliga ur fredens synpunkt gör man sig skyldig till samma tankelöshet som de försvarsnihilister vilka för några årtionden sedan såg krigets orsak i försvaret. Samverkan liksom försvar är till för att avskräcka från angrepp och därmed trygga freden.

Franskt monterskåp i rokoko

Om Ni har en värdefull silversamling eller gammalt vackert porslin är det roligt att kunna placera det i ett elegant monterskåp. Auktionshallen är specialist på just sådana litet mer exklusiva möbler. Är Ni tveksam om hur Ni bör inreda Er hem, så vänd Er gärna till våra heminredningsarkitekter för råd.

AUKTIONSHALLEN
KUNGL. HOVLEVERANTÖR
Nybrogatan 11

Den nya uppgörelsen om jordbrukspriserna

blev liksom sina föregångare en god mätare av inflationens fortgång och den svenska kronans oavlåtliga försämring. Jordbrukarna försummade inte att utnyttja den för dem gynnsamma konjunkturen, bestämd bland annat av sådana faktorer som valutahaisen, vilken hindrar import även där den eljest vore möjlig, och den utrikespolitiska skärpningen, som stramar till det internationella livsmedelsläget och samtidigt gör det önskvärt att förvärva beredskapsreserver nästan hur dyrt som helst. Den nya fördyringen av levnadskostnaderna uddar ut de förutsättningar med vilka man köpte en viss återhållsamhet vid industrins avtalsförhandlingar. Nästa gång drar arbetarna sin halva av inflationsskruven, och den ödesdigra spiralen fortsätter ända tills statsmakterna återgår till direkt penningpolitik, som tvingar både producenter och arbetare att i eget intresse böja ned bågde pris- och lönekurvan. I stället för denna penningpolitik försöker man nu hjälpa sig fram med budgetöverskott, som skall suga upp en del av köpkraften. Även den försvarslinjen mot inflationen bryts emellertid igenom om man tillgriper statsubventioner igen för att kunna ge bönderna vad de önskar utan att låta konsumenterna betala kalaset.

Meningarna om vilken väg man skall välja är delade, förmodligen ända upp i regeringen. Formellt låter det sig göra att behandla den nya prisstegringen som en efterverkan av fjolårets knappa skörd, efterson fördyringen motiveras med vårtat mindre utbyte av produktionen under det nya skördeåret. Arbetarnas fackliga ledning, som med verklig oro mötter en ny lineoffensiv när man har på kinn att arbetsmarknadens konjunktur börjar vika, vill gärna gå den vägen. De socialdemokratiska politikerna, som fruktar valkonkurrensen med de som vanligt obesvärade kommunisterna, är också frestade att söka den tillfälliga utvägen längs subventionalinjen. För regeringen bör det dock vara påkostande att exempelvis först driva igenom en omättig benansinskatt i syfte att via transporterna ta ut en allmän skatt på hela varuomsättningen och sedan föreslå statssubventioner för att skatten inte skall slå igenom i livsmedelspriserna. Det är alltså finansieringen av de höjda jordbrukspriserna som skär, par en viss spänning kring regeringens blivande proposition och riksdagsbeslutet om denna. Att jordbrukarna får de 163 miljonerna är därmot klart efter de förhandlingar som ägt rum och liksså att de åtminstone för sig själva är mycket belåtna med utgången. Det knorr som landstingsman Ekström väntar på RLF-stämman om tisdag hör till regin.

PRESSGRANNAR

Ture Nerman borde inte idka tankeutbyte bara med Bertil Ohlin, stod det i Morgon-Tidningen (s) häromdagen. Den eftersökte partiviinnen förklarar sig i ett inlägg. Han har inte blivit så värst artigt bemött i det socialdemokratiska huvudorganet när han talat före frihetens talan:

Jag har känt en viss olust att skriva i MT som, sedan jag vintern 1946—1947 på begäran regelbundet medarbetat med artiklar, våren 1947 reducerade en mycket moderat artikel Ryssland och vt. Den togs då av Ståningsredaktionen och har vetenligt inte medfört obehag från vydse ministern. Sedan blev jag nu den 1 mars ytterligare ledsen, då jag fann, att norske statsministern och vårt broderparti och Förenade Gerhardarena överallt utgav uppmärksamnade tal den 29:2 mot kommunistfarans hade censurerats i både MT och AT, så att de svenska arbetare, som bara läser MT och AT, inte ens fick veta att talet hade hållits. Jag läser tydligtvis både A- och B-pressen, MT och AT fick anledning upplysa om Gerhardarena tal när B-pressen började polemisera, och när vår partibiodning Erlander eiterade Gerhardsen vid Kontaktmötet, då kom det ett helt avsnitt av Gerhardsen i din tidning.

Jag är ledsen, säger Nerman, men jag hittar faktiskt B-pressen en hel del intressant om arbetarrörelsen ute i världen som inte står i A-pressen.

Ytterligare fick jag en check, när jag såg en gosse i AT påstå, att Författarföreningens nya styrelse, som tidningen åsyftar med namngav, saknade folkrörelsernas förtroende. Jag skrattade åt det, att I en liksådana meddela, att Gurli Hertzman-Ericsson, Albert Viksten m. fl. ganska knappar har folkrörelsernas förtroende. Den insikten låg ej mycket i vägen, när vår ordförande jag få in den! Du får förlåta mej, men det blev en allvarlig tankeställare om det fria ordet, när jag nödgades gå med min insändare till B-pressen. Expressen.

De nedslående erfarenheter av fr. d. Social-Demokraten och Expressen som Ture Nerman gjorde under nazismens glanstid får han nu bekräftade under den nya konjunkturen. Snart bör han känna sina partivänner riktigt grundligt — de som med mjuthetsbetet sträcker fram sin skadeglörare bara för några år sedan.

Om hr Erlander borde det skrivas så mycket som möjligt — helst vänligt förstås —, men uppmärksammandet av andra och mera tvivelaktiga storheter borde ransonsras enligt Örebro-Kuriren (a) mening. Varför göra så stor affär av Norling i Gövle? Och om Lundstedt i Uppsala — "nu för man också vissen om honom bara för att han också lämna sitt rikdagsmannaskap".

Skall det vara en anledning att höja en person på sköldarna . . . Framför allt beskriva Lundstedt som en "omutlig äriig man". Som om det vore något alltigrat att en socialdemokrat är omutligt äriig. Vad Lundstedt angår tycker vi bra om honom, ifan är ingen politiskt geni, det skall gudarna veta. Ibland råder han ibop säker och ting så att det inte blir högre eller vänster hvar ar hela sammingen. Men vurfle skall Lundstedt inte få ha sin lilla originalitet för sig? Varfle skall han höjas på sköldarna som om det vore fråga om Jesus Kristus?

Det är väl också att föredra en liten nik när man skriver så mycket om den bilvande duellen mellan Z. Höglund och Ohlin. Det är inte mer än en vanlig diskussion mellan två personer. Det kan inte sägas, att Z. Höglund är en ytet man eller allt om socialdemokrati. Man understryker att Morgon-Tidningen undviker att ta avstånd från Z. Nä varfle skall den göra det? Höglund är politiker, Han är en bolsjevist. Det säger en hel del. Z. Höglund är en enaktid medlem av det socialdemokratiska partiet. Han tillsköte vid den förra kongressen ur partiregreden. Han kan alltså inte göras till identisk med partiet eller dess offentliga mening. Han är tvärtom högst speciell.

Han har ledarposten bland huvudstadens socialdemokrater och räknar med att bli placerad vid statsministerns sida vid andrakammarvalet. Är det också likgiltigt? Försöken att bagatellisera det Höglundska indjytandet — utan att gå in på en ordentlig kritik av det — visar hur gjuk och hur ömtålig saken är.

Att en frisinnad tidning med inströmmanden från olika håll hävdar den "värdegrundliga linjen" i fallgruvarnas skrivande tycks irritera högerpressen, att döma av en rad invändningar. Östgöta Correspondenten (b) anser det vara omöjligt att skilja på "höger" och "vänster", själva känner den inte alls med sig att den på något sätt är "höger" — en tankegång som vinner Svenska Dagbladets (h) höga gillande. Låt oss avskriva dessa förklarade begrepp, säger den nyanlämnda tänkingen.

Främst ur den synpunkten skulle ett samlingsparti för de mivarande högern — en tanke som tordo ha ganska god resonans inom partiet — vara väl motiverat. Samlingspartiet skulle nog betydligt bättre än det mivarande namnet utsryeka partiets strävanden.

Ju mindre högern blir, desto livligare gör den anspråk på "samlings"-etiketten.

Remissvisendets förfall har nyss illustrerats i en skildring i Stadsfiirbundets Tidskrift, vurur Västerbottens-Kuriren (fp) hämtat följande:

Minst 2/3 av kommunernas remissvar om folkpensionsförslaget gav ett mycket klart uttryck för den som skulle söka synpunkter till författandet av propositionen till riksdagen. Resultatet blev också att kommunerna uttalanden fick en mycket blygsam plats i socialdepartementets sammanfattning av remissyttrandena . . . När reform- och lagstiftningsmaskineriet arbetar i så hastig takt, att våra städe- och kommunalfullmäktige få över sig ett stort antal färra och tunga utredningsuttryck per år och kanske rent av samtidigt, är det ofrånkomligt att de göra utlåtanden och genomtänkta svar på dem alla. Kommer härtill att — som hr Rundblad också påvisar — de i sig själva korta remissfiirena i en del fall ha synbarligen ganska godtyckligt ytterligare knappats av genom länsstyrelserna avfärdigheter att expediera ärendena, så är det lätt att förstå att vårt gamla, med allt prisade remissvisen håller på att spåra ur eller i varje fall allvarligt medverkas.

Det bör övervägas om man inte vunne mera med att rikta kommunrevisorerna till enskilda erfarna kommunalmän, som vederbörande fullmäktige finge i uppdrag att överlämna ärendet till. Den enskilde bet det i enskilda fall leder till utlåtanden av genom mängden av yttranden.

Ännu en bok om Konstnärsförbundet

KJELL BOSTRÖM: Nils Kreuger. Bonniers, 25 kr.

Konstnärsförbundets måleri har absorberats av hela folket fullständigare än vad som sikett med konsten under någon annan epok i svensk konsthistoria. Det gäller väl främst för målarna i förbundets periferi, Larsson, Liljefors och Zorn, men även i stor utsträckning Bergh, Nordström och Kreuger. För de flesta svenskar får begreppet konst innehåll genom Liljefors djurbilder, Zorns dalkullor och Larssons herrbilder och Nordströms, Kreugers och Eugens svenska landskap. Orsakerna till denna snabba uppsugning av det helt enska konst är många, men kan inte sammanfattas enklare och mer träffande än så: "Man kan se på tavlan hur trevligt vi ha det i Sverige om sommaren", som kommentaren till Carl Larssons "Gemina" lyder i Folkskolans läsebok, en publikation som säkert har spelat en betydande roll för att utbilda och konservera svenska folkets smak i konsthänger. Med små variationer kan kommentaren gälla det mesta av den populära delen av Konstnärsförbundets måleri. Denna konst har uppfattats som så speciellt och uteslutande svensk att man undgått att se hur paas mycket den är beroende av stilimpulser utifrån. Med all rätt har på senare tid i olika sammanhang starkare betonats det svenska 90-talets samhörighet med tidens internationella stilströmningar, framför allt med den franska syntetismen, Pont-Aven-skolan, Gauguin och van Gogh. Kjell Boström nämner i sin bok om Nils Kreuger — som på ett förebildligt sätt när det gäller en monografi över en av de "mindre jättarna" handlar lika mycket om hela perioden som om sjalva porträttföremålet — också tyskarna Böcklin, Thoma och Klinger och de engelska prerafaeliterna. Därmed är vid inte alla utländska rötter till den svenska 90-talskonsten blottlagda, men man tycker ändå att Boström då han ser på det svenska 90-talet som en nationell variant av en allmän-europeisk yörelse något har överbetonat de utifrån kommande impulserna. Det må vara riktigt att påpeka att här har Kreuger länat av Gauguin, här av van Gogh osv., men dessa län är alltid lån av yttre former; allt tyder på att svenskarna inte förstod innebörden av formerna, de får hos dem alltid ett helt annat innehåll än hos långivarna. Ett typiskt fall är Kreugers prickmanner, sannolikt inspirerat av van Gogh. Denna fråga blir hos Boström något av en huvudpunkt. Även om det vore bevisat att Kreuger fått sina prickar av van Gogh, vilket det knappast är, så blir frågan ändå inte till de väsentligare. Dylika formfällan utan gemensamhet i innehåll säger ingenting om i vilken mån den svenska 90-talskonsten är ett utflöde av internationella stilliga strömningar. Det är möjligt att den är det, men det finns fortfarande tillräcklig anledning betona de speciellt nationella förutsättningarna för denna konstkultur, den starka miljöförankringen inte bara geografiskt, utan i form av djup samhörighet med övriga kulturföreteelser i Sverige under Katalen. van Goghs och Gauguins konst var ensamma människors konst. Kreuger och hans kamrater i Konstnärsförbundet hade, om inte ett helt folk, så dock ett ganska enhetligt kulturskikt bakom sig.

Boström stirrar kanske alltför ensidigt på de olika formella influtelserna, rens å andra sidan är dessa i allmänhet vil redovisade, och påpekanden av detta slag är ju i och för sig nyttiga. Bland de dokumentariska verken om Konstnärsförbundet är Kjell Bostrems om Kreuger avgjort ett av de pålitligaste, det är ett gediget arbete. Inte minst gäller detta en katalog och register, som tillsammans upptar en tredjedel av boken.

Torsten Bergmark

Byggnadstillstånd.

Byggnadstillstånd har lämnats föreningen S:t Göransgården för att i anslutning till bostadshuset göra en uthyggnad med samlingslokal i kvarteret Tullet i Stockholm. Elis Pettersson, Knuts, Odensala, för att efter brand nybyggas garage. Alvar Andersson, Klingsängen, för ett bostadshus i kvarteret Medborgaren där. Gösta Pettersson, Kungsängen, för ett i Kyrkbyn där. Ingo Jansson, Vaksala, för ett där. Sven M. H. Eriksson, Vaksala, för ett där. Rasbo hä-

Svenskt guld

En reklamgåfil dose ur kungens samling. Den är helt täckt med rosetter och blomdekor samt knappar av rosenstenar, röd smaragder och en rubin.

Nationalmuseet omfattande utställningsprogram avser också att belysa det svenska konsthantverket genom tiderna. I den serien har turen nu kommit till guldet. Det har blivit en till omfånget helt liten utställning, ty dels utgör de förenål som finns bevarade ett ringa antal, dels är de av litet format; själva materialets dyrbarhet har fenstat till nedsmältning och omarbetning, och dess mjukhet har gjort att det nästan uteslutande kunnat användas till rena prydnadsföremål.

Det svenska guldet har inte åtnjutit samma uppskattning och intresse som silvret bland annat på grund av bristande stämpling. Utställningen, som anordnats av Carl Hernmark med biträde av Ena Bergman och Bo Gyllenvärd, för fram i ljuset en rad mästare, av vars art det svenska guldet vad kvaliteten angår åtminstone under en stor del av 1700-talet var jämförligt med silversmedernas arbeten.

Bland de tidigare sakerna märks några suveränitetsmärker — bl. a. för den kula som hittades i Karl XII:s halstuk efter dåapet vid Narva och för de gallistenar som plockades ut ur Fredrik I:s lik — och en rad s. k. konterfejbussor, dvs. infattningar till miniatyrer. De vadligaste guldföremålen är emellertid doser och flaconer av olika slag. Höjdpunkten nåddes under rokokon, vara bukfade och livfulla yter särskilt var ägnade att låta materialets och cisoleringens effekter komma till sin rätt, och det stora namnet är Franz Bergs mästare 1725—1777. Också under den gustavianska epoken höll sig emellertid standarden på anmärkt hög, flaskor, tirboetter, nåletuier etc på en beundransvärd hög nivå. Under empiren är det smyckena som dominerar i antal, och man fråpperas av en tilltagande smak för filigransarbeten. Redan i början av 1800-talet inträder en nedgång i kvalitet, och längre in till 1850 har det inte behövsts lönt att sträcka utställningens omfattning.

Y. B.

Examina vid Göteborgs högskola

GÖTEBORG, fördag.

TT. Vid Göteborgs högskola ha följande examina avlagts: fil. ämbetsexamen av I. B. Bergsten, Alingsås, fil. kand. Y. E. K. Blom, Göteborg, U.-B. M. Edshäcker, Skövde, fil. kand P. Y. Hedenstedt, Göteborg, E. Weiss, Mölnlycke.

Fil. kand.-examen av L. E. Arvidsson, M. E. Bredelius, K. E. T. Hagrén, Göteborg, E. R. Johansson, Vänersborg, E. H. Malmström, Mölndal, C. H. L. Paulsen, Strömstad, B. E. Schéele, Anderstorp, A. L. W. Tillfelsen, Malmö, T. S. Tyrberntsson, Kungälv.

Ekterprövning för fil. ämbetsexamen av fil. mag. L. Furuström, Sunne, och E. H. Eliasson, Orkelljunga.

radsallmänning för rivning och nybyggnad av ett bostadshus i Limundsury, Bunkolli, Kurt L. Andersson, Bergshrunna, för ett där, K. A. Ewegren, Upplela, för ett i Bergshrunna, Aron Frisk, Risby, Vikstu, för rivning och nybyggnad av ett bostadshus där, Einar Arstadius, Vendel, för ett bostadshus där.

GEORG SÖRMANS
3 SKODAGAR
5-7 APRIL

Här några exempel på vad vi kan erbjuda Er:

Till cänster: Herrsko i prima svart boxkalv, enkel sula 26:–
D:o med dubbel sula 27:75
I prima brun boxkalv, dubbel sula 29:–
Nedan: Extra bred o. bekväm modell i prima svart boxkalv m. dubbel sula 27:75
D:o i brun boxkalv med dubbel sula 29:–

PRÄKTIGA POJKSKOR
bruna, med dubbel sula
25—27 28—30 31—33
14:75 14:25 17:75
34—36 37—40
19:50 21:25

GEORG SÖRMAN
välsytt herrnytt
S:t Eriksgatan 41

ABBAS gaffelbitar
—allas läckerbitar

VINGABABY
Gaffelbitar i dillsås.
"Vingaslillfill" är en populär beteckning på en god inläggning.
Vingababy med ABBA-märket garanterar Er det bästa som kan framställas i den vägen.
100 gr nak 0:70

Ur ABBAS sortering av GAFFELBITAR tillverkade av finaste Blekingesill två nämnas:

Vingababy 0:70
Totatbaby 0:70
Bultens ansgaaill ... 0:70
... 1:08
Basketsill 1:08
Finasill 0:80

AB. BRÖDERNE AMELN - Stockholm - Göteborg - Malmö - Norrköping - Gravarne

ATOMBOMB
över New York!

Detta är en den verkligt skrämmande framtidsvyn — icke bara för New Yorkborna, utan för alla civiliserade människor. Skildringen om hur en atombomb verkar i världens största stad är fängslande och realistisk. När man läser denna intensiva skildring förstår man hur fasansfullt något sådant skulle vara.
Detta är en av de intressanta artiklar som ingår i aprilnumret av VÄRLDSNYTT — den nya tidningen i fickformat. Läs dessutom följande artiklar: Ogift mor vid 16 år — Botemedel mot kopparslagare — Den förtrollande galgen — Hareem blir modernt igen — Rekord i rivarhistorier — Vad fiskarna göra om natten — Zululndets kvinnofridstörare — samt ett tjugotal andra goda artiklar.
Obs.! Månadens bok! Den som köper aprilnumret av Världsnytt får ett enastående tillfälle att förvärva en bok i prägtigt klotband, tryckt på fint, träfritt papper, helvt till skinks i det den till latsaren utlämnas för cirka halva ordinarie priset. Apellokaren är Harry Blombergs emtyrkta roman "Eva".
VÄRLDSNYTT kostar fortfarande endast 20 öre och kan fås hos alla tidningsförsäljare. — Köp aprilnumret, som just utkommit!

Professor
BERTIL OHLIN
taler över ämnet
"Svensk politik inför valet"
i Läroverkets sala
LIDINGÖ
TISDAGEN DEN 6 APRIL KL. 19.30
Sång av
Konsertsångare GUSTAV KOLM
LIDINGÖ LOKALFÖRENING AV FOLKPARTIET

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.